

ΖΩΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

νομάζομεν συνήθως πυθμένα τῆς θαλάσσης τὸ ἐδάφος τὸ εὐρισκόμενον 200 μ. ὑπ' αὐτὴν, κάτω δὲ τοῦ βάθους τούτου ἀπαντῶμεν τὴν ζώνην τῆς ἀδύσσου μέχρι 600 μ. καὶ κάτω. Τὸ διάστημα τῶν δύο τούτων βυθῶν ἀποτελεῖ τὴν μεταβατικὴν ζώνην.

Ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τῶν πόλων John Ross ἀνείλκυσε ἐν ἔτει 1818 ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τῶν πόλων ἀπὸ βάθους χιλίων μέτρων ἓνα ἀστέρειον (σταυρὸν τῆς θαλάσσης) ἐξ οὗ ἐγενετο γνωστὸν ὅτι ἡ ἀδύσσοις ἔχει τὰ ζῷα τῆς. Εἰκόσιν ἐπὶ βραδυτέρου ὁ Edward Forbes ἀρεύνει τὴν ἀδύσσοις συστηματικώτερον, ἀλλὰ δι' ἀτελῶν ἐργαλείων, διὸ καὶ ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι πέραν τῶν 300 μ. ἡ θάλασσα εἶνε ἀκατοίκητος. Ἐν ἔτει 1840 ὁ Lovens ἐν Στοκχόλμῃ καὶ ὁ Lars ἐν Χριστιανίᾳ ἐφερον ἥδη ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως ζῶων εἰς σημαντικὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἐν ἔτει 1854 κατὰ πρῶτην φοράν εἰσέδυσεν ἡ βολὴς εἰς τὸν πυθμένα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ διὰ τῆς λευκῆς ἰλύος τὴν ὁποίαν ἐφερον εἰς φῶς καὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων Γλαβιγγίων ζωαρίων ἐγένετο καταφανὲς ὅτι ὁ πυθμὴν περιέχει ζῷα εἰς μέγα βάθος. Οὕτως ἀπὸ ἑτοῦς εἰς ἕτος ἐπολλαπλασιάζοντο τὰ εὐρήματα ζῶων ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης μέχρις οὗ ἐν ἔτει 1869 εἰλκυσθησαν διὰ τῆς κακάδας ἡ τῆς συρτῆς ζῳάρας, ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Βισκάγιας ζῷα πολυάριθμα, ἀνέκοντα καὶ εἰς τὰ πέντε ἀσπόνδυλα βασίλεια ἐκ βάθους 2,435 ὀργυίων. Ἐκ τούτου οὐδὲμία ὑπελείφθη ἀμφιβολία ὅτι ὁ πυθμὴν τῆς ἀδύσσου κατοικεῖται ὑπὸ πολυάριθμων ζῶων.

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν θαλασσίων ζῶων δίδει γενικὴν τινὰ ἰδέαν τῶν ζῶων καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀδύσσου ἐκ βάθους 1,200—1500 μ. κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ φυτὰ ἐλλείπουσιν ἐντελῶς. Ἄντ' αὐτῶν ὅμως εἶνε τὰ ζῳόφυτα, ἥτοι τὰ διακεκλασμένα κοράλλια, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῶν παλαιότερων φυσιοδιφῶν ἐχαρὰ κτηρίζοντο ὡς «φυτὰ ἀνευ ἀνθέων, σκληρὰς καὶ λιθώδους συστάσεως». Ὁ Peyssonell ἐν τούτοις ἐν ἔτει 1723 ἀνεγνώρισε τὴν ζωικὴν αὐτῶν φύσιν καὶ ἐν ἔτει 1727 ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων διατριβὴν, ὑποστηρίζουσαν τὴν ἰδέαν ταύτην. Ὁ Réaumur, εἰσπηγνῆς ἐπὶ τῆς διατριβῆς ταύτης, ἐχαρὰ κτηρίσει τὴν ἀνακάλυψιν ὡς π α ρ α δ ο ξ ο ν π λ α ν η ν. Τὰ ζῳόφυτα λοιπὸν ταῦτα, τὰ ὁποῖα σήμερον συγκαταριθμοῦνται ἀναμφισβητήτως μετὰ τῶν ζῶων, ἀποτελοῦσι τὰ δάση τῶν βυθῶν καὶ σχηματίζουν διὰ κεκλαδισμένα σώματα διὰ τῶν κορυφῶν καὶ τῶν κλάδων τῶν ὁποίων ἀναρριχῶνται διάφορα καρκινοειδῆ ζῳάρια. Καὶ δὲν εἶνε μὲν τὰ κοράλλια ταῦτα γ ν ἡ σ ι α, ἀλλ' ἔχουσιν ὡραία σχήματα καὶ εἶνε ἀξιοπαρατήρητα διότι τινὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ λάμπωσι διὰ λευκοῦ, τὰ δὲ δι' ἰώδους, τὰ δὲ διὰ κυανοῦ χρώματος. Καὶ ἀλλοποῖσιν οὐχὶ οἱ κορμοὶ καὶ οἱ κλάδοι, ἀλλὰ τὰ ζῳάρια, τὰ μικρὰ, τὰ ἐπικαθήμενα δίκην μικρῶν ἀν-

θέων ἐπὶ τῶν μικρῶν κλάδων, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω καὶ δεξιᾷ. Θὰ εἶνε δὲ ὡραιότατον θέαμα ὅταν ἐφ' ὀλοκλήρου τοιούτου τινὸς ζωοφυτικοῦ δένδρου τρεμοσβύνουσιν ἐπὶ τῶν κλάδων αἱ πολύχροσι αὐταὶ φλόγες. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνης βλέπομεν καὶ ἄλλα ζῳόφυτα, τοὺς σ π ό γ γ ο υ ς, ἰδίως δὲ τὸ εἶδος E ὕ π λ ο κ ο ς (Euplectella) ἡ κα λ ά θ ι ο ν τῆς Ἀ φ ρ ο δ ι τ η ς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ σπόγγοι οὗτοι συνίστανται ἐκ βελονῶν ἐκ πυριτικοῦ ὀξέως, ἥτοι ὑαλίνων, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς ὡς τὰ κρυστάλλινα παλάτια τῶν ἐντὸς αὐτῶν κατοικούντων καρκινιδίων, ὧν τινὰ φαίνονται καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνης.

Κάτωθεν τούτων βλέπομεν ἀπεικονισμένα τὰ θαλάσσια κρίνα ἅτινα ἔχουσιν ἀποριδῆ μορφήν καὶ διάφορα χρώματα, ὅπως τὰ ἄνθη τῶν λειμῶνων, πορφυρὰ, κίτρινα, λευκὰ ἢ καὶ πράσινα. Πλησίον αὐτῶν εὐρίσκονται οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, οἱ θαλάσσιοι ἀστέρεις.

Οἱ ἀστέρες οὗτοι λάμπουσιν ἐντὸς τοῦ βυθοῦ, ἔνεκα δὲ τούτου ὁ Νορβηγὸς ποιητὴς Ashjörnson ὅστις ἠλίσυεν αὐτοὺς κατὰ τὸ 1850 τοὺς ὠνόμασε *Brisinga* κατὰ τὸ κόσμημα τῆς θεᾶς Freya τῆς νορβηγικῆς θεολογίας, τὴν ὁποίαν ἔκλεψεν ὁ Λόκι, καὶ ἔκρυσεν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. (Ἡ Βρισίγγα ἢ εὐγενὴς (*Brisinga elegans*) εὐρίσκεται εἰς τὰ κάτω τῆς εἰκόνης δεξιᾷ).

Ἐὰν δὲ εἴπωμεν γενικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν σπόγγων τούτων, τῶν κοραλλίων καὶ τῶν κρυστάλλινων παλατιῶν θὰ ἴδωμεν ὅτι ἅπαντα χαρακτηρίζονται διὰ τὸ σύμμετρον καὶ στρογγύλιον τῆς μορφῆς αὐτῶν, πρῶγμα τὸ ὅποιον δὲν εὐρίσκομεν εἰς τὰ αὐτὰ ὄντα τὰ εὐρισκόμενα εἰς μικρὰ βάθη. Ὁμοιάζουσι μᾶλλον μὲ τὰ δένδρα κοιλάδος προφυλαγμένης ἀπὸ τῶν ἀνέμων, ἐνῷ αἱ ἐλάται καὶ αἰπιτύς αἰπυτῶν ὀρέων κάμπτονται ὑπὸ τῶν θυελλῶν καὶ τῶν ἀνέμων ὅπως καὶ τὰ ζῳάρια τῶν ρηχῶν μερῶν τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῆς πλῆξεως καὶ τοῦ δαρμοῦ τῶν κυμάτων, διότι τὰ κύματα δὲν μαίνονται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ ταραχὴ τοῦ ὕγρου στοιχείου, ἡ καταποντίζουσα ὀλόκληρα σκάφη, δὲν φθάνει μέχρι τῆς ἀδύσσου. Ἐνταῦθα ἡ κυκλοφορία τῶν ὑδάτων τελεῖται βραδεία, σχεδὸν ἀπαράτητος ἀπὸ τῶν ψυχρῶν πόλων πρὸς τὸν ἰσημερινόν. Μὴ νομίση ὅμως τις ὅτι ἔνεκα τούτου ἐπικρατεῖ εἰρήνη εἰς τὰς ἡρέμους ταύτας χώρας, διότι καὶ ἐνταῦθα μαίνεται ὁ πόλεμος ὅπως καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὅπου ὑπάρχουσι ζῶντα ὄντα, ἅτινα εἶνε ἡναγκασμένα νὰ ἀγωνίζωνται τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα.

(Ἀκολουθεῖ)

Συγρίδων Μηλιαράκης

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐκ τῶν τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΙ

Ἡ Μουσικὴ !... Τί εἶνε ἡ Μουσικὴ ;... Διὰ τί προκαλεῖ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀντάςτας ἐντυπώσεις ;... Ἰσχυρίζονται ὅτι, συγγενεῖς αὐτῆν, ἐξυψώνει τὴν ψυχὴν. Ψεῦδος καὶ βλακεία !

Ἡ ἐντύπωσις ἦν προξενεῖ, εἶνε ἰσχυρά, ἀναμφιδόλως, ἀλλὰ καθόσον δύναμαι νὰ κρίνω ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου δὲν ἐξυψώνει διόλου τὴν ψυχὴν. Δὲν τὴν ἐξυψώνει, ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν καταβιβάζει. Ἀπλῶς, τὴν ἐρεθίζει, τὴν διεγείρει. Κατὰ ποῖον τρόπον νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ; Ἡ Μουσικὴ, ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, μὲ κάμνει νὰ λησμονῶ τὰ πάντα, νὰ λησμονῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἀκόμη, νὰ λησμονῶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασίν μου, τὴν ἀληθεῖ. Μὲ κάμνει νὰ πιστεύω εἰς ὅ,τι δὲν πιστεύω, νὰ ἐννοῶ ὅ,τι δὲν ἐννοῶ. Νοῦ δίδει δύναμιν τινὰ, ἰσχύιν τινὰ, ἡ ὁποία δὲν μοῦ ἀνήκει πραγματικῶς. Ἡ ἐντύπωσις ἦν προξενεῖ ἐπ' ἐμοῦ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ χασμήματος ἡ τοῦ γέλωτος· συχνότατα, ὅταν βλέπω κανένα νὰ χασμάται, χασμῶμαι κ' ἐγώ, ὅταν ἀκούω κανένα νὰ γελά, γελῶ κ' ἐγώ αὐτομάτως — φαίνόμενον συννυθότατον.

Αἱ λοιπὸν ! Παρομοίως καὶ ἡ μουσικὴ μὲ μεταφέρει εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν ἔγραψε. Μιγνύω τὴν ψυχὴν μου μὲ τὴν ἰδικὴν του, καὶ τὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο αἶσθημα. Πῶς καὶ διατί συμβαίνει τοῦτο ; Ἀγνοῶ. Ὁ μουσικός, ὁ συνθέτης, ἐγνώριζεν ἀναμφιδόλως πόθεν προήρχετο ἡ πνευματικὴ αὐτῆς κατάστασις, ἡ ψυχικὴ αὐτῆς διάθεσις, εἰς ἣν διέτελει γράφων τὸ μουσικὸν τεμάχιον ὅπερ μὲ συγκινεῖ, καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῆς κατάστασις, ἡ ψυχικὴ αὐτῆς διάθεσις εἶχε δι' αὐτὸν κάποιον νόημα, κάποιον λόγον ὑπάρξεως, ἐνῷ δι' ἐμὲ δὲν ἔχει κανένα. Καὶ ἰδοὺ διατί ἡ Μουσικὴ προκαλεῖ διεγερσίν, ἐρεθισμόν ἀνευ ἀποτελέσματος. Τὰ στρατιωτικὰ ἐμβατήρια μᾶς κάμνουν νὰ βαδίζωμεν ἐρρυθμῶς, τὰ μέλη τῶν χορῶν μᾶς κάμνουν νὰ χορεύωμεν, οἱ ἱεροὶ ὕμνοι μᾶς ὀδηγοῦν εἰς τοὺς βωμοὺς ἢ τοὺς ναοὺς, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῶν καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ φέρουν. Ἀλλ' εἰς τὴν ἄλλην Μουσικὴν, διεγερσίς, διεγερσίς καθαρὰ, ἐρεθισμὸς ἀπλούς, ἐρεθισμὸς χωρὶς σκοπόν. Καὶ ἐξ αὐτοῦ προέρχονται οἱ κίνδυνοι οὓς ἐνέχει καὶ αἱ φοβεραὶ πολλὰκις συνέπειαι τῆς. Ἐν Κίτῃ ἡ μουσικὴ εἶνε μονοπάλιον τῆς κυδερνήσεως, καὶ τοιαῦτα ἐπρεπε νὰ εἶνε παντοῦ. Εἶνε λογικὸν νὰ εἶνε ἐλεύθερος οἰοσδήποτε νὰ ἡμπορῇ νὰ ὑπνωτίζῃ διὰ τῆς μουσικῆς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐπιτυχάνῃ ἔπειτα παρ' αὐτῶν ὅ,τι θελήσῃ ; Καὶ ὁ μάγος αὐτός, καὶ ὁ γόης οὗτος, νὰ εἶνε αἰθνης ἐπὶ παραδείγματι ὁ πρῶτος τυχόν, ὁποῖον δὴποτε ἀνῆλθικον ὄν ! Ὁ μὲρον παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς ἡ μουσικὴ εἶνε τρομερὸν ὄπλον εὐρισκόμενον εἰς τὰς χεῖρας καθενός... Ἰπάρχουν πλῆθος μουσικῶν συνθέσεων, τεμαχίων, τὰ ὁποῖα διεγείρουν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, προκαλοῦν τοιαῦτα συναισθήματα, ὥστε ποτὲ δὲν ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ τὰ παίζουν δημοσίᾳ, εἰς ὀμηγύρεις καὶ εἰς συναθροίσεις οἰκογενειακάς, ἢ ἄλλας τῆς συνήθους ζωῆς, καθ' ἣν ἀκριβὲς στιγμήν ἔχετε τριγύρω σας ἓνα σωρὸν κυριῶν ἐξώμων καὶ ἐκστήθων... Ποῦ ἠκούσθη τοιαῦτα συνθέσεις, ἡ «Σονάτα τοῦ Κρόϋτσερ» λ. χ. τοῦ Βετόβεν ἢ πλεῖστοι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Ο άποθανών αγωνιστής και συνταγματάρχης του Πεζικού.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο άποθανών έπίτιμος αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου.

ΕΡΕΙΠΙΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΕΩΣ

NABAPYNON—1827
Τὸ εἰς μνήμην τῶν πεσόντων
Γάλλων ἀνεγερθὲν μαυσωλεῖον

ΖΩΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ἄλλαι τοιαῦται νὰ παίζωνται εἰς τοιαῦτα μέρη, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καὶ νὰ χειροκροτοῦνται, καὶ ἐπειτα νὰ μένῃ τὸ πρᾶγμα ἕως ἐκεῖ, νὰ τελειώσῃ ἡ μουσικὴ καὶ ἡ συναναστροφὴ νὰ ἐξακολουθῇ ὅπως καὶ πρὶν; Αἱ τοιαῦται συνθέσεις δὲν ἐπρεπε νὰ παίζωνται ἢ εἰς ἐπισήμους περιστάσεις, εἰς περιστάσεις ἰδιαζούσας, ὅταν ἀκριδῶς θὰ ἐπεθύμει κανεὶς δι' αὐτῶν νὰ προκαλέσῃ πράξεις συμφώνους πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς μουσικῆς αὐτῆς. Ἀλλ' εἶνε εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν βλαβερόν νὰ προκαλῆτε εἰς συνήθειας περιστάσεις συναισθήματα τὰ ὅποια δὲν ἤμπορουν καὶ δὲν πρέπει νὰ καταλήξουν εἰς τίποτε.

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡΡ ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ

Εἰς ἐκ τῶν γνωστότερων, τῶν μᾶλλον ἐπιφανῶν καὶ τῶν μᾶλλον ἀγαπητῶν τῷ γαλλικῷ δημοσίῳ συγχρόνων συγγραφέων, ὁ Ἀλφὼνς Κάρρ, ἀπεδίωκεν ἐσχάτως ἐν τῇ παρὰ τὴν Νίκαιαν πόλιν Σαιν-Ραφαέλ, ἐν ἡλικίᾳ 32 ἐτῶν. Ἐν τῇ πόλιν ταύτῃ ὁ Κάρρ ἔζη προπολλοῦ, ἀπομονωμένος, μακρὰν τοῦ κόσμου, ἐκούσιος ἐξόριστος τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ τόσον εἶχε διαλάμπῃ ἄλλοτε, καταγινόμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου του, τῶν ἀνθῶν του, ἅτινα ὑπερηγάπα, καὶ ἐν συντροφίᾳ τῶν παντοειδῶν κατοικιδίων ζώων, ὑψῶν περιεστοιχίζετο, εἰδος Κιγκιννάτου τῆς φιλολογίας, ὅστις ἀφοῦ ἐπὶ μακρὰ ἐπὶ ἔδρεψεν ἐν τῇ πνευματικῇ πρωτεύουσιν τοῦ νεωτέρου κόσμου δάφνας ἀειθαλεῖς καὶ κατήγαγε νίκας σπανίας, ἀπεσύρθη διὰ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του, σπειρὼν λάχανα καὶ δρέπων ρόδα. Τόση δὲ ἦτο ἡ ἀπομόνωσις ἐν ἣ ἔζη, μολονότι ἐξηκολούθει γράφειν καὶ δημοσιεύειν ποικίλα ἔργα μέχρι τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, ὥστε εἰς πολλοὺς ἀστεῖα θὰ ἐφάνη ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου ἀνθρώπου, ὃν προπολλοῦ θὰ ἐνόμιζον νεκρόν.

✱

Ἐν τούτοις, μολονότι ὑπὸ πολλῶν θὰ ἐνομιζέτο μὴ ζῶν καὶ μολονότι εἶχεν ὑπερβῇ τὰ ὀγδοήκοντα, παρ' ἐκείνων οἵτινες εὐρίσκοντο ἐν γυνάσει τῶν φιλολόγων ἐν Γαλλίᾳ πραγμάτων καὶ παρ' ἐκείνων οἵτινες ἤξευραν τὸν ἄνδρα καὶ δι' οὓς δὲν ἦτο ὁ μονήρης φιλανθρὸς ἀσκητὴς τοῦ Σαιν Ραφαέλ, οὗτινος ἡ ὑπαρξὶς διέρρεε μακρὰν τῶν περιέργων ὁμμάτων τοῦ πλήθους, ὁ θάνατος αὐτοῦ δὲν ἐφαίνετο ἐγγύζων. Παρ' ὅλον τὸ βαθύ γῆρας του, ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἦτο ὑγιέστατος καὶ ἀκραιότατος. Σωματικῆς κατασκευῆς ἀθλητικῆς φύσει, ἀναπνέων τὸν ζεῖδωρον ἀέρα τῆς Μεδογείου, διερχόμενος τὴν πρεσβυτικὴν του ἡλικίαν ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς καὶ οὐκ ἐν τῇ πυρετῇ τῶν πόλεων, ἐφαίνετο καλῶς ἔχων κατὰ πάντα, καὶ ἰσως τὸ τέλος αὐτοῦ θὰ ἐδράδυνεν ἐφ' ἱκανὸν ἔτι νὰ ἐπέλθῃ, ἂν δὲν ἐτάχυνεν αὐτὸ ὁ ἴδιος δι' ἀσυγγνώστου ἀπροσεξίας. Ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὅπου ἔζη, καμμία τῶν ἡδονῶν τοῦ εἰδυλ-

λιακοῦ βίου δὲν τῷ ἦτο ξένη. Εἴτε ἔδρεχεν, εἴτε ἐχίονιζεν, εἴτε ὁ ἀνεμος ἐφύσα, εἴτε ὁ ἥλιος ἔκαιεν, ὁ Κάρρ θὰ ἐξήρχετο τακτικὰ καθήμενος εἰς τὸν κήπον του, θὰ ἐπεθεώρει τὰ ἄνθη του, θὰ ἔρριπτε τὰ δίκτυά του εἰς τὴν θάλασσον, θὰ ἔκαμνε τὸν περίπατόν του ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, θὰ ἔκαμνε ἐκδρομὴν τινα διὰ τοῦ μικροῦ στολίσκου τῶν πλοιαρίων ὃν εἶχε, θὰ ἐσθίκεν τὰ δίκτυά του, καὶ συχνότατα ἀκόμη καὶ θὰ ἐκολύμδα. Εἶχε πεποίησιν εἰς τὴν ρωμαλεότητά του καὶ δὲν ἐφοδεῖτο τίποτε. Τελειυταῖον, μίαν ἡμέραν, καταιγὶς εἶχεν ἐκραγῇ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Σαιν-Ραφαέλ. Ἡ βροχὴ ἐμάστιζε τὴν παραλίαν καὶ ὁ ἀνεμος ἐμαίνετο. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδισε τὸν Κάρρ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κήπον του πρῶτ-πρῶτ ὅπως συνήθως, καὶ νὰ μείνῃ ἐν αὐτῷ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, ἀσκεπτῆς καὶ μὲ τὸ γέλεκον μόνον. Μετὰ τοῦτο, ἐπῆρε μίαν ἀπὸ τῆς βάρκας του καὶ ἐπῆγε νὰ σπκώσῃ τὰ δίκτυα του, ἅτινα εἶχε ρίψῃ ἀποδραδῆς. Ὡτὰν ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτι του, ἦτον μουσκευμένος καὶ καταδρεγμένος. Ἐν τούτοις, δὲν κατεδέχθη καν' ἄλλὰξιν φορέματα. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἡ πνευμονία ἀνεφαίνετο, ὁ κολλοσδός ἐπεσεν εἰς τὸ κρεδβάτι, καὶ ἐπερχομένων διαφόρων περιπλοκῶν τοῦ νοσήματος, ἀπέθνησκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κόρης του, τοῦ γαμβροῦ του καὶ τῶν τριῶν μικρῶν ἐγγόνων του. Προπάντων ὅμως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθῶν του, ἅτινα τόσον ἠγάπησε, καὶ τὰ ὅποια ἐν ἀφειδίᾳ εἶχαν ριθῇ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν οἰκείων του.

✱

Ὁ Ἀλφὼνς Κάρρ ὑπῆρξε συγγραφεὺς ἐκ τῶν μὴ συνήθων. Εἰς μίαν ἐκ τῶν σκέψεων του περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, εἰς ἀς τόσον ἐπιτυχῶς κατῴρθονε νὰ συνενόησιν τὸ πνεῦμα μὲ τὴν εὐθυκρισίαν, ἀπεφάνθη ποτὲ ὅτι ἐκ τῶν συγγραφέων ὅσοι ἔγραψαν ἔργα ἐξαίρετα μόνον, θὰ εὐρεθοῦν, ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν εἶνε ταῦτα, ἔχοντες περισσότεραν βαρύντητα ἀπέναντι τῆς ὑστεροφημίας παρὰ οἱ γονιμώτεροι μεταξὺ αὐτῶν. Ἐντούτοις, αὐτὸς ἠδυνήθη περιέργως νὰ καταλεχθῇ μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, οἵτινες καὶ ἐξαίρετα ἔργα ἔγραψαν καὶ γονιμώτατοι ὑπῆρξαν. Ὁ κατάλογος τῶν ἔργων αὐτοῦ εἶνε μακρότατος, δύσκολος δὲ θὰ ἦτον ἡ ἀπαρίθμησις καὶ τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν ἐνταῦθα. Ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀλληλοδιαδόχως καὶ ταυτοχρόνως, ὑπῆρξε ποιητῆς, μυθιστοριογράφος, διηγηματογράφος. Τόσον δὲ εὐστροφὸν καὶ πλουσίως προικισμένην εἶχε τὴν διάνοιαν, ὥστε πολλάκις νομίζει κανεὶς, ἀναγινώσκων διάφορα διαφόρου εἰδους ἔργα αὐτοῦ, ὅτι ἀδύνατον εἰς καὶ ὁ αὐτὸς κάλαμος νὰ ἔγραψεν τόσον ἀνόμοια τὴν τε ἐμπνευσιν καὶ τὸ γένος καὶ τὸ ὕφος συγγράμματα. Οὕτω, τὰ πρῶτα αὐτοῦ μυθιστορήματά διακρίνεται μελαγχολία, ποιητικὴ διάθεσις καὶ αἰσθηματισμός, μέχρι τοῦ ἀκράτου σχεδὸν πρεοβαίνοντα, καίτοι συχνὰ καλυπτόμενα ὑπὸ ἐλαφρὰν καὶ ἡδεῖαν εὐθυμίαν καὶ χιούμορ τέρπον. Ὑπόδειγμα δ' ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ εἰδους τούτου εἶνε τὸ γνωστόν καὶ παρ' ἡμῖν «Ὑπὸ τὰς Φιλέρας»,

μεταφρασθὲν πρὸ ἐτῶν, καὶ ὅπερ εἶνε ὡς φαίνεται ἐμπνευσίς ἐξ αὐτοῦ τοῦ βίου τοῦ συγγραφέως. Ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν κατόπιν αὐτοῦ ἔργων εἶνε ἀποκλειστικῶς γεμάτα ἀπὸ λογικῆν, ἀπὸ πνεύμα σπινθηροβολοῦν καὶ ἀπὸ εὐθυκρισίαν, εἰς βαθμὸν ὥστε ὑπὸ πολλῶν νὰ θεωρῆται, δικαίως πιθανῶς, ὡς ἀνήκων ὀχι ἀναξίως εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βολταίρου, τοῦ Σαμψὸρ καὶ τοῦ Ριβαρόλ. Κυρίως εἰπεῖν, ὁ Κάρρ δὲν ὑπῆρξεν εὐφυολόγος, ὑπὸ τὴν κοινὴν καὶ χυδαίαν ἐννοίαν ὑψ' ἦν ἐκλαμβάνεται ἡ λέξις αὕτη. Ὑπῆρξε φιλόσοφος καὶ παρατηρητῆς, εὐθυμὸς μὲν ἀναμφιδόλως συνηθέστατος, ἀλλὰ καὶ δικτικός, καὶ βαθύς, καὶ λεπτός, καὶ δριμύς, ἐξέχων ἰδίως εἰς τὴν δύναμιν ἣν εἶχε νὰ εὐρίσκῃ τὴν ὀρθοτέραν, τὴν πνευματωδέστεραν καὶ τὴν μᾶλλον προξενούσαν ἐντύπωσιν διατύπωσιν γενικῆς τινὸς ἰδέας. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εἶνε γραμμένα αἱ «Σφῆκες», περιοδικὸν φυλλάδιον ὅπερ ἔγραψε καὶ ἐξέδιδε καθ' ἑβδομάδα σχεδὸν ἐπὶ δεκαετίαν καὶ εἰς τὸ ὅποιον εἰς μικροὺς παραγράφους, πάντοτε διαλάμποντας ἐξ εὐφύας καὶ ὀρθοφροσύνης, ἔκρινε τὰ ποικίλα γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ἡ ἐπιτυχία τῶν «Σφῆκων» ὑπῆρξε μεγίστη, κατέταξε δὲ τὸν Κάρρ μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος κατὰ τὸν 19. αἰῶνα, αὐτὰν δὲ ἰσως θὰ μείνουν ὡς τὸ κυριώτερον καὶ μᾶλλον χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ἔργον. Μετ' αὐτὰς ἐδημοσίευσεν ἐπὶ τινα χρόνον τὰς «Εἰκονογραφημένους Σφῆκας» καὶ κατόπιν ἐν τῷ «Αἰῶνι» τοὺς «Βόμβους», μετριώτερα ὅμως τῶν πρώτων «Σφῆκων» καὶ τὰ δύο. Συνειργάσθη οὐχ ἥττον καὶ εἰς τὰς πλείστας τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων καὶ πολλὰς τῶν ξένων, ὑπῆρξε δὲ καὶ διευθυντὴς τοῦ παλαιοῦ «Φιγαρό», ἐπὶ τινα χρόνον, τὸν ὅποιον ὅμως ἔγκατέλειπε ταχέως χάριν τῶν «Σφῆκων», ἀς ἔγραψε μόνος, διότι, ὡς ἔλεγεν, εἶχε γεννηθῇ μὲ ἐνδοκτα πολὺ ἐλευθέρου ἀνθρώπου, ὥστε δὲν ἤμπορούσε νὰ ὑποχωρῇ τὸν ἑαυτὸν του νὰ εἶνε αὐθέντης. Καὶ εἶχε πληρέστατα δίκαιον ὁ εὐφυστάτος καὶ λογικώτατος. Διότι, ἀκριδῶς, διὰ νὰ ἦσαι αὐθέντης, πρέπει νὰ ἤξεύρης καὶ νὰ ἤμπορῃς προπαντὸς νὰ ἦσαι δοῦλος, — δοῦλος καὶ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου ἰδίως, — πρᾶγμα ὁμολογουμένως δυσκολώτατον διὰ φύσει ἐλευθέρους ἄνδρας. Τὰ τελευταῖα δὲ αὐτοῦ ἔργα ἦσαν ὡς ἐπιτομὴ πλείστον ἐμπνεύσεις ἐκ τῆς ἀγροτικῆς αὐτοῦ ζωῆς καὶ πολλὰ περιεστρέφοντο περὶ τὴν ἀνθοκομίαν ἰδίως, θὰ ἠδυνάτο τις δὲ καὶ μόνον ἐξ αὐτῶν ν' ἀπαρτίσῃ εἰδικὴν βιβλιοθήκην. Οὐχ ἥττον, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ, ταῦτα δὲν ἐκρίνοντο ἀντάξια τῶν παλαιότερων του.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Εἰς ἀναγνώστης

Ὅταν ἡ ὑστεροφημία ἔλθῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν τῆς καὶ τὴν ταξινομήσιν τῆς, τὰ ἔργα ἐκείνων ποῦ ἔγραψαν λίγα καὶ ἐκλεκτὰ θὰ βρεθοῦν μὲ πολὺ περισσώτερον βαρύντητα καὶ ἀπὸ τῶν γονιμωτάτων αὐτῶν ἀκόμη.